

Je mu přes dvacet, pátky tráví se seniory

„Když vyprávějí, žasnu, jak **zajímavé a rozmanité** byly jejich životy,“ říká oceněný dobrovolník

Oslovují ho křestním jménem, mají ho rádi a líbí se jim, že je pokaždé přivítá stiskem ruky. Dvaadvacetiletý Daniel Wagner si našel cestu k srdcím obyvatel Domova pro seniory na pražském Cho-

dově. Založil tam literární klub a pátek co pátek jim chodí předčítat či vyprávět.

Student Pražské vysoké školy psychosociálních studií původně jen hledal zařízení, kde by mohl splnit

svou povinnou praxi. „Říkal jsem si, že za rok toho nechám, ale nakonec mě ta činnost chytila, takže jsem zůstal,“ popisuje mladík.

Je jedním z deseti oceněných dobrovolníků, kteří včera večer obdrže-

li v rezidenci pražského primátora cenu Křesadlo. Už 15 let uděluje toto ocenění „obyčejným lidem, kteří dělají neobyčejné věci“ Centrum pro dobrovolnictví HESTIA.

Líčím jim zážitky z Londýna

Daniel předčítá svým bělovlasým klientům například povídky Karla Čapka nebo Zdeňka Svěráka. Sem tam se na něco zeptá, přidá vlastní historku či nechá vyprávět seniory.

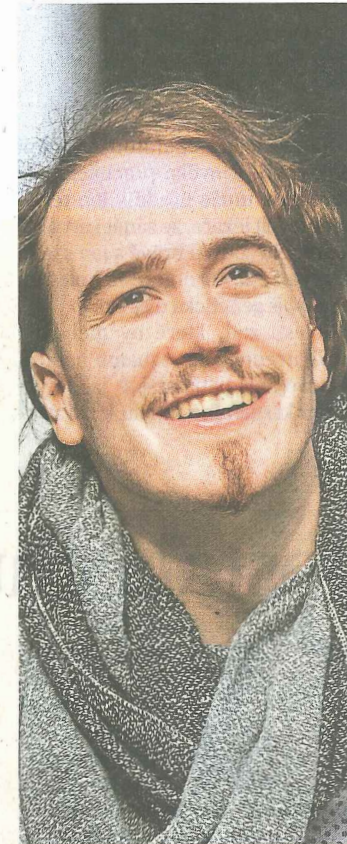
Kromě kolektivního programu v psychologickém kroužku se individuálně věnuje i lidem upoutaným na lůžko. A jelikož má od přírody zvučný hlas, nejsou z jeho programu vyřazeni ani ti nedoslýchaví.

Ani když odjel na tříměsíční stáž do Londýna, nepřerušil se svými „staroušky“ kontakt. Psal jim dopisy, které jim pak četli zaměstnanci.

„Nad obsahem jsem moc nepřemýšlel. Jednoduše jsem seniorům každý týden líčil, co prožívám v Londýně. Klidně i zážitky z nějaké party nebo z návštěvy gay klubu, samozřejmě odpovídající formou. Snažím se být k nim otevřený. Netřídím témata, neříkám si, tohle vyprávění pro ně není, na to jsou už moc staří,“ vysvětluje Daniel.

Všechny účastníky literárního klubu zná jménem a umí jim i pozorně naslouchat. Jejich zážitky mu na oplátku přibližují svět, který sám nemůže pamatovat.

„Jedna paní mi třeba vyprávěla, jak v dětství cestou do školy zapadla do závějí sněhu a nemohla ven. Kdyby ji rodiče nehledali,

Daniel Wagner V domově pro seniory si chtěl jen odkroutit praxi. Teď se vrací každý týden. Foto: P. Topič, MAFRA

zmrzla by tam. Jiná seniorka zase probudila moji představivost, když líčila, jak si v lese za vsí udělali taneční parket. Najednou jsem to uviděl jako obraz. Bavilo mě také poslouchat, jak chodili pást krávy nebo kozy,“ vzpomíná Daniel.

Svým empatickým přístupem k seniorům, který u mladých nebývá samozřejmostí, zaujal i zaměstnance domova, kteří ho nominovali na cenu. Student na oplátku cítí k jejich náročné práci velký respekt a pochvalně se vyjadřuje také o úrovni domova.

Přibližují mu, jak se žilo

„Když seniory vyprávějí, žasnu, jak pestré byly některé životy, jiné zase neuvěřitelně jednoduché. Jedna paní básnila o tom, jak jezdila na slovo v Indii, druhá zase celý život řídila tramvaj a se stejným zaujetím líčila, co všechno ji přitom potkalo,“ popisuje Daniel.

Od svých klientů podle vlastních slov čerpá moudrost a inspiraci. Zároveň vyvrací mýtus, že staří lidé potřebují klid a mají rádi ticho. Podle něj naopak oceňují nejrůznější aktivity, zábavu a kroužky.

Vlastní zkušenost mu prý potvrdil i výzkum v domovech důchodců, o kterém jim ve škole pověděl přednášející.

Altruismus má syn učitelky a jaderného fyzika v krvi. Ještě před rokem jezdil jako dobrovolník pomáhat migrantům a lidem na útěku v táborech na srbsko-chorvatské hranici. Angažuje se v akademickém senátu, ve volném čase píše, věnuje se improvizáčnímu divadlu a také hraje na trubku.

I když studuje ještě další vysokou školu - Fakultu humanitních studií, o své budoucí profesi má jasno už teď: „Samozřejmě se chci věnovat psychoterapii.“

– Ivana Karásková